

Az üzemek támogassák jobban a középiskolás levelező oktatást

Tizenháromezer feleletet értékelni — nagy türelmet s gondosságot igénylő, felelős munka.

Tihanyi Nándor, a Radnóti gimnázium igazgatóhelyettese tizenháromezer kérdésre adott feleletek alapján vetette össze — a középiskolai tananyagra vonatkozó ismeretek tekintetében — a nappali és a levelező tagozat diákjainak tudását, tájékozottságát, ismereteit. Az összehasonlítás alapját a levelező tagozat tanterve képezte, s a kísérlet eredménye az I. osztályban az első negyedévégi, a IV. osztályban pedig a negyedik negyedévégi állapotot tükrözi.

Egy kis összehasonlítás

Sok hasznos, értékes általánosítást vonhatott le a kísérletből Tihanyi Nándor. — A főcél valóban a tanulások számának megemlése volt — jegyezte meg. Kiderül az értékes összehasonlításból, hogy például történelemből a levelező hallgatók a IV. osztályban is megközelítően ugyanolyan hibaszázalékos átlagot értek el, mint az I. osztályban. Konkrétan: az I. osztályosok átlag 35,2, a IV. osztályosok 33,2 százalékkal adtak rosszabb feleletet a nappaliaknál. A két, nagyjából megegyező számadatból nyilvánvalóan konstatacióval az a kétségelentlen jelentős tudásbeli fejlődés, melyet a levelező hallgatók gimnáziumi tanulmányaik során elértek.

Érdekes, hogy például a magyar regényírókra vonatkozó ismeretek összevetésé-

- **Áttekinthetőbb tankönyveket**
- **Tantervi átcsoportosítást a fizikában és kémiában**
- **Közvetlenebb, színesebb tv-adást**

nél a levelezők „hibaszázaléka” csupán 24, a kör körülmények kiszámítása tekintetében pedig 11. Az I. osztályos levelezők a folyamatos kulturális vonatkozásokon és a Nagy Októberi Szocialista Forradalmat illetően azonos teljesítményt nyújtottak a nappaliakkal...

Előkészítő tanfolyamok

Nagy áldozatvállalási készségről tanúskodnak azok a levelező hallgatók, akik szorgalmas tanulással, négy év kitartó munkájával megszerzik a középiskolai végzettséget, s ezért minden támogatást megérdemelnek. A levelező tagozaton tanító tanároknak az a tapasztalata, hogy az üzemek vezetői nem minden esetben adják meg a méltányos támogatást. — A lemorzsolódás elkerülése, vagy legalábbis csökkentése végett szükség lenne rövid előkészítő tanfolyamra is — mondja Tihanyi Nándor —, s természetesen a rádió és a tv lehetőségeinek az eddiginél célszerűbb felhasználására.

— Ez konkrétan mit jelentene? — Azt, hogy a tv-adások hangvételét, didaktikai módszerét jobban el kellene találni. Az a véleményem, hogy „népiesebb” stílus, közérthetőbb nyelv, több közvetlenség, életszerűség kell.

Mindenki érdeke

az utcák tisztasága

Szegeden az I. kerületi tanács építési és közlekedési csoportján valóságos listát vezetnek arról, hogy Szegeden mely utcák tisztasága kifogásolható. A többi között szerepel, hogy Újszegeden az Alsóiklötő sort és a Bal fasort egyáltalán nem seprik. A Marostó utcától a Haladás Tsz-ig viszont havonta csak egyszer takarítják az utat. A Szegedi Városgazdálkodási Vállalat, az Ady tér környéki utcák tisztán tartása is eléggé kifogásolható, noha a tér központja a József Attila Tudományegyetem négy utcára néző épülete. Kapasból 15—20 utcát tudnánk felsorolni még ezeken kívül az I. kerületben, amelyek tisztasági szempontból többé-kevésbé elhanyagoltak.

Kövés a munkaerő

Az észrevételekkel kapcsolatban dr. Hammel Fidé, a Szegedi Városgazdálkodási Vállalat igazgatója elmondta, hogy ezek a problémák sajnos nem újkeletűek. A vállalatnál dolgozó úttisztítók létszáma jelenleg is vagy 10 fővel kevesebb, mint amennyire szükség lenne. Nem kapnak embert erre a munkára. A státusz szerint a jelenlegi létszám 85. Csak hogy ezt a létszámot is erősen megkurtítja a betegállományban és a szabadságon levők száma.

Az igazgató azt is elmondta, hogy erre a munkára azért sem kapnak elegendő munkaerőt, mert a munka kezdetével, illetve végzetével nem tudják biztosítani a központi üzemek kívül azokat a szociális és higiéniai feltételeket, amelyeket az úttisztítók jogosan megkövetelnek. Mindhárom kerületben szükség lenne olyan helyiségek kialakítására, ahol éltető, ebédlő, fürdő, s a szerszámoknak kis raktárt tudnának kialakítani. E szociális létesítmények elengedhetetlen feltételei annak a munkának, amelyet az úttisztítók végeznek.

A harmadik kocsi

Gépesítéssel nem tudnánk-e pótolni a hiányzó munkaerőt? — kérdeztük.

Három útseprő kocsi van — mondotta az igazgató. — Ebből sajnos csak kettőt tudunk használni. Egy kocsi a múlt év ősz óta áll, alkatrészihiány miatt. Pedig erre a kocsira lenne a legnagyobb szükség, mert ez azonnal tartályba is emeli a szemetet. Előrelátólag egy hét múlva áll ismét munkába ez a kocsi a kényszerű „pihentetés” után, s akkor remélhetőleg behozzuk a lemaradást az utak tisztításában.

Kerékrázó szakaszok

Van azonban egy olyan problémája a Szegedi Városgazdálkodási Vállalatnak, amelyet elegendő ember és gépi erő segítségével sem tudna folyamatosan megoldani. Sok főútvonalba ugyanis földes utak torkoltnak, s az onnan behajtó kocsik és gépjárművek a sarat a főútvonalakon rázzák le a kerékekről. Az eddigi esős időjárás ezt a problémát csak súlyosbítja, mert a főútvonalra torkolló mellékutakban nincsenek úgynevezett kerékrázó szakaszok. Sajnos, a szekerek hajtói és a gépjárművek vezetői sem fordítanak gondot arra, hogy mielőtt a sáros útról a főútra hajtanának, a kerékekről eltávolítsák a sarat. A közisztaság pedig nemcsak vállalati feladat. A város egész lakosságának érdeke, hogy ügyeljenek az utak és utcák tisztaságára, s felelőtlenség az amúgy is problémákkal küzdő városgazdálkodási vállalatnak.

L. F.

Az olvasó írja

Köszönet a gyors intézkedésért

Néhány napja csak, hogy az Olvasóink írák rovatóban felhívtam az illetékesek figyelmét a Hajnóczy utcában tartott soder okozta problémákra. Máris örömmel tapasztalhattam, hogy az illetékesek intézkedtek: a szét-

szóródott soderet prizmkába rakták, letakarították a lefolyókról és az utca egyik oldalára elhelyezték a Behajtani tilos táblát is. Köszönet a gyors intézkedésért.

H-né

IZGALMAS ÜGY

Lakógyűlés a Jósika u. 21-ben

Állítólag fél esztendővel ezelőtt terjedt el a hír a Jósika utca 19-ben, 21-ben, 23-ban, hogy úgy mondjuk: valamire készül az IKV. Februárban már azt beszélték, hogy talán a fűszármakkal lesz valami. Márciusban hízott a hír annyival, hogy lesz valami az udvarokkal is. Áprilisban már szélteben-hosszszában beszélték, hogy a vállalat terjeszkedik, elvesszik az udvarokat, átköltöztetik a fűszármakkat. 29-én néhány lakó ajánlott levelet intézett a Jósika utca 21-es lakóinak. Májusban és júniusban várták a választ — hiába. Ez újabb hírhullámokat vert, végül is június közepén már senki sem tudta, mi lesz, csak azt, hogy valami lesz, mert imitt-amott motozni kezdtek a vállalat kőművesei.

Felbolydultak a lakók

Így aztán természetes, hogy felbolydult a Jósika utca 19, 21, 23. Hiányzott ugyanis a tájékoztatás. Persze a lakótársak nem nyugodhattak. Hogyan is nyugodhattak volna, hiszen keringtek a hírek, meg a kőművesek is, az ajánlott levele pedig semmi válasz még június közepén sem. Panaszt emeltek a tanácsnag fogadóórán is — június 14-én az SZMT székében —, de ott sem remélték túl sok támogatást. Mit tehet a szegedi kisember ilyen helyzetben? — Irány a Dél-Magyarországi!

Jusson gond a lakóknak is

Bejöttek hárman, asszonyok, küldöttségben a Jósika utca 19, 21, 23-ból. Mi Hofgesang Péter megyei jogú városi tanács tag elvtárs segítségével felkértük az IKV vezetőit: hívjanak össze lakógyűlést. Megtették. A gyűlésen Tóth Sándor elv-

társ a vállalat nevében tájékoztatta a szép számmal jelenlevő érintetteket, akiknek a tájékoztatás következtében láthatóan leest az álluk. Meglepettek.

— Hiszen az, amit itt most hallottunk, egészen más, mint az eddigi szöveg — mondta az egyik felszólaló.

— Ha csak arról van szó, amit hallottunk, akkor lényegében minden rendben van — hangzott a másik vélemény.

De a későbbiekben úgy tűnt, hogy elmúlt a meglepődés és nem éppen kedveskedő kritika zúdult az elnöki asztal felé.

— Miért nem azzal kezdte fél évvel ezelőtt, ami most itt történt? Miért nem tájékoztattak bennünket arról, hogy mit is akarnak voltaképpen?

— Miért nem válaszoltak a levelünkre?

— Miért akarták kalap alatt intézni a fűszármakkat ügyet?

— Miért csak akkor ültök le velünk tárgyalni, amikor már más szervek is közbeszóltak?

Es így tovább. A válaszokat nem ismertem. Igen

szerepek voltak. Végül is kiderült, hogy az IKV fejlesztéséről van szó, emiatt a vállalatnak rengeteg gondja van, hely viszont nincs, át kell helyezni néhány lakó fűszármakkal, vagyis... úgy igyekeztek intézni a dolgot, hogy jusson gond a lakóknak is. Megállapítottam, hogy az egész eljárásban, ami a Jósika utca 19, 21, 23 fűszármakkal, udvar és egyéb ügyében történt — ez sikerült a legkétségtelenebben. Pedig meggyőződésem, hogy senki sem akarta ezt. Mégis hónapokig izgatta a három ház lakóit az, hogy a vállalat vezetői nem tudtak időt szakítani a lakógyűlés megtartására.

Az érdekelteket mindig hallgassák meg

Helyes lenne, ha a jövőben számolna ezzel a vállalattal és a lakossággal érintő, fontos ügyekkel nem döntene az érintettek meghallgatása nélkül. Akkor kevesebb olyan izgalmas ügy keletkezne, mint ami szerencsére most véget ért a Jósika utca 19, 21, 23-ban — nem egészen az IKV jóvoltából! Kaczúr István

Régi pénzek szerelmese

Barázdás barna arca egyszerre felderül, szeme csillogni kezd, amikor érmeiről beszél.

— Ezek még a rómaiak idejéből maradtak itt. Megvannak már kétféle évesek is — mondja.

Mezei Imre, hajdani téglalaégető, Szeged, egyik legérdekesebb s egyben legzavagabb éremgyűjteményének tulajdonosa. Kivesz egy-egy szépveretű, fényesre tisztogatott pénzdarabot, latolgatja, játszik vele. Aztán felem nyújtja, s szóra se várva újra a gyűjteménybe mélyed, keresi, melyiket is mutassa, melyik a legnevezetesebb a sok ezer érme közül.

— Ezek itt az első magyar pénzek. Első István verette. Ez itt mind az Árpád-ház idejéből való. Ezek meg Anjouk uralkodása alatt voltak forgalomban. S kezének egy-egy széles mozdulatával határolja el őket.

— Es ezek tán a legszebbek — mutat egy különállókis csoportra. — Ezek az erdélyi fejedelemségből valók. Nemcsak azért értékesek, mert ilyen ritka szép veretűek, de elég kevés is maradt belőlük.

Az első érme

— S ez itt miféle pénz? — mutatok egy külön kis dobozkában fényeskedő tallér-ra.

— Ez — mondja és szárnnyas nagy bajusza gyermekesen büszke mosolyt takar. — Ez az első érem. Egy 1807-ből való 30 krajcáros. Szántás közben találtam még gyerkőc koromban.

— Ez adta aztán a kedvet a pénzügyítéshez?

— Ez is, meg a nagy történelemszeretetem is. Először 8—10 éves koromban kezdtem gyűjteni. Az első néhány száz darab elég könnyen összejött. Aztán megakadt az egész. El is ment a kedvem tőle. És így 16—17 éves lehettem — amikor megint nagy buzgalommal nekiláttam a gyűjtésnek. Ma már háromezernél is több éremem van, s ehhez jön még a papírpénz, mert azt is gyűjtöm.

Már húzza is ki a szekrény egyik fiókiát, ahol a különböző papírpénzek korok szerint kötegekbe kötve sorakoznak egymás mellett.

Hiába: rend a lelke mindennek.

— Hát még a gyűjtő munkának — szól közbe buzgón helyeselve Mezei bácsi.

Az Éremtani Társaság tagja

— Azt még nem is mondtam, hogy 1949 óta tagja vagyok a Magyar Éremtani Társaságnak is. Rendszeresen

megkapom a Társaság szaklapjait, értesítőit. Azóta aztán jobban eligazodom saját gyűjteményemben is.

— Es mik a forrásai? Honnan szerki ezeket az érmeiket?

— A legfőbb forrásom talán az, hogy itt a környéken, meg a munkahelyemen is már mindenki ismer, tudja, hogy gyűjtöm a régi pénzeket, érmeiket s ha valaki ilyesmit talál, mindig elhozza nekem. Meg aztán szoktunk mi gyűjtők egymással is találkozni, s ilyenkor mindig néhány új érme áll a háznál.

A „trónörökös”

— S mit szólnak ezekhez a „kínesekekhez” a gyerekek? Nem akartak időnként társulajdonosok lenni?

— Úgy érte, hogy játszani vele, szétszórni? Nem, nem emlékszem rá. Talán még egész kicsik voltak. De mindig volt egy pár olyan pénzem, amiből több is volt; meg nem is voltak különösebben értékesek, azokat adtam oda nekik játszani. Később meg már maguk segítettek nekem gyűjteni, meg vigyázni is rá. Csak az volt a gond, hogy kire is maradjon, ki vigye majd tovább a gyűjteményt, hiszen a hat gyerek közül öt lány. S korolvan egyiket sem érdeklik az érmeik.

De mint a mesében, végül hatodiknak Mezeiéknek is megszületett a várva-várt egyszem fiú, az „igazi trónörökös”.

— Valóban a fiam fogja örökölni a gyűjteményt, de nemcsak azért, mert ő az egyetlen fiú, hanem mert igazán szereti az érmeiket; fizik-veig gyűjtő. Akár az apja — teszi hozzá.

Nagy Katalin